

AMOUR

AXEL FILM København

LES FILMS LA BOETIE Paris

præsenterer

AMOUR

Manuskript og drejebog: Gabriel Axel

Fransk dialog: Jacques Mauclair.

At fornøje ... at forlyste Dem, det har været vort mål. Har vi underholdt Dem og måske endog været så heldig at more Dem, kan vi ikke forlange mere.

AMOUR – på fransk kærlighed – men også elskov – er en lille trilogi om den lidenskabelige, den humoristiske og den romantiske amour. Tre varianter over det samme tema: Manden, konen og elskeren.

– Igen?

Ja, såmænd!

De dramatiske situationer er som bekendt ganske få, men varianterne over dem er ubegrænsede.

Noget med hjem? Et budskab? Nej, ingen løftet pegefinger – men er en situation sandfærdig, vil den uvægerligt indeholde et eller andet, som De kan tage med hjem, hvis De vil.

HAN: Svend Johansen HUN: Ghita Nørby

Sønnen: Kim Meyer Datteren: Kirsten Lyngholm

HAN og HUN – det er deres 18 års bryllupsdag, og den skal fejres efter de bedste borgerlige traditioner. Hvad er der tilbage efter disse 18 skønne år? – en søn på 17 og en datter på 16, der med kærlig ironi betragter deres forældre som mosefund. Så er der vanen ved at være sammen, de fælles minder og en stadig overraskelse iblandet betagelse over de unges måde at være på, deres trang til selvstændigt at råde over deres tilværelse.

Forældrene drøfter børnenes tilfælde. Faderen mener, at pigerne er slemme, og at et par øretæver ville gøre underværker – han kender kvindens psykologi. Moderen er uenig med ham, men lytter smilende og overbærende til hans argumenter; og omkring det festligt dækkede bord kommer drømmen om noget andet end det, det blev til ... for ham en drøm om kamp:

1. episode omkring år 1200

Han – Diderik – viser sig at have meget lidt forstand på kvinder og kærlighed. Han er både brutal og ynkelig i sin forelskelse til den unge Gundelil, som i tillid til sin far, en fattig nabo, har giftet sig med Diderik. Diderik tror, at vold og trusler kan holde den 18-årige Gundelil fra den 20-årige Kjartan, som hun elsker. Men Gundelil forlader sin jaloux og tyranniske mand for at møde sin elsker. Hendes flugt med Kjartan bliver opdaget. Diderik indhenter dem med sine to karle, og her følger en kamp uden nåde. På gården er der desuden en gammel tro tjener, den enarmede Ebbe- sen, der forsøger at lægge en dæmper på Dideriks brutale optræden mod sin unge kone.

Denne lille middelalderlige ballade ender langt fra, som HAN havde forestillet sig, den ville gøre det.

Ved slutningen af denne drøm genfinder vi HAN og HUN i deres hyggelige dagligstue; han er klar over, at vold ikke er nogen løsning. Og så er det kvindens tur til at drømme. HUN, 40 år, har altid været tro mod sin mand, antyder for- sigtigt, at hvis en kvinde skulle bedrage sin mand, så måtte hun have en undskyldning for det. Er det drømmen hos den ærbare kvinde? I altfald sker der en del i denne:

Personerne er:

DIDERIK	Svend Johansen
GUNDELIL	Tine Bjerregaard
KJARTAN	Ole Guldbrandsen
EBBESSEN	Helmer Johansen
1. KARL	André Sallyman
2. KARL	Berd Jönsson

2. episode omkring år 1910

Personerne, situationerne, musikken fører os tilbage til de glade stumfilmsdage.

HUN – Elisa – er let på tråden, temperamentet er stærkere end følelserne, og temperamentet er afgjort erotisk. Hun siger ikke nej til noget og sjældent til nogen.

Den anden episode benytter sig af stumfilmens konventioner og situationer, og dens mange farcefigurer er ligeså kendte som *comedia dell'arte*s persongalleri, der gør en dybere præsentation af figurerne overflødig. Tilskueren er tilstrækkelig orienteret med skilte à la »Himmel, min mand!«

Den kokette Elisa er gift med den traditionelle hanrej, latterlig og rørende. I modsætning til Diderik er han blid, fuld af god vilje og kejtethed, men resultatet med at holde på konen bliver ikke stort bedre.

Rundt om ægteparret eller snarere rundt om og i Elisas seng ses alle de øvrige personer: elskeren, høj og flot; tyvene, som stjæler sølvtøjet og et øjebliks nydelse; kulmanden, der er mindre heldig, mens blikkenslageren sætter ild både i damen og huset, den gamle døv dame elsker slagsmål, mens brandmajoren er bange for ilden, det skulle jo også nødig gå ud over den fine uniform og de hvide handsker. Politimesteren tager sig selv vældigt højtideligt, men han har også hele fem mand at kommandere med.

Alle disse personer og mange flere farer rundt mellem hinanden, gemmer sig i skabe, under sengen, hopper ud og ind i den, tager fejl af hinandens tøj, slår hinanden oven i hovedet og sparker hinanden bagi. Hele farcen afsluttes naturligvis med en lagkage – som imidlertid ikke havner dér, hvor man måske venter det.

Personerne er:

ELISA Ghita Nørby
ÆGTEMANDEN Jacques Maclair
ELSKEREN Ejner Hans Jensen
1. TYV Paul Hüttel
2. Tyv Eddie Karnil
FRISØRMESTEREN Hans W. Petersen
KONBITOREN Karl Stegger
GAS- OG VANDMESTEREN Dirch Passer
HANS KONE Lone Helmer
KULMANDEN Jesper Langberg
HANS KONE Addy Lund
EN GAMMEL DØV DAME Ove Sprogø
POLITIMESTEREN Svend Erik Jensen
1. BETJENT Carl Ottosen
2. BETJENT Basse
3. BETJENT Gerd Vindal
4. BETJENT Ib Sørensen
BRANDMAJOREN Morten Grunwald
1. BRANDMAND Paul Hagen
2. BRANDMAND Klaus Pagh
3. BRANDMAND Andy
4. BRANDMAND Svend Krogh

Make-up Bodil Overby
Script Susanne Bruhn
Rekvisitter Palle Arrestrup
Kostumer Jytte Zeberg
Dekorationer Erik Bjørk
Lyd Jon Branner
Lyd J. Dupont og Torben Øksnebjerg
Indspilningsleder Anders Sandberg
Atelier NOVARIS STUDIO København

Ved slutningen af HENDES drøm, der heller ikke endte helt, som hun havde tænkt sig, genfinder vi HAM og HENDE i en sjælende slow-fox; lavmælt samtale og en tilståelse fra begge, at de af og til har drømt om at være en anden. HUN blond med blå øjne har sommetider forestillet sig, at hun var en høj mørk og smuk kvinde, som man gjorde kur til! – ja, ikke alene på vers, men også på fransk, på kærlighedens sprog! HAN er med på denne spøg og deler gerne hendes trang til i drømme at være en charmerende franskmænd. HAN trækker frem af sin lomme en smuk gammel kamé-halskæde, en gave til HENDE på deres bryllupsdag, og på hendes betagende: »Gud ved, hvor meget Amour den har oplevet?» er vi i den tredje variation over det samme tema. Halskæden bliver galant lagt om halsen på en smuk, mørk kvinde af en charmerende franskmænd, og det er:

3. episode omkring år 1840

En ung mand, Philippe 20 år, følsom og rørende synger ALFRED DE MUSSET's Fortunio's sang for den smukke mørke Constance, der akkompagnerer ham ved klaveret. Han er ulykkelig forelsket i den tiltrækkende og blufærdige kvinde. Constance elsker sin mand, og skulle hun lade sig friste, er det ikke af vane. Vi befinder os i en smuk salon, familie og venner lytter til sangen, hvori den unge mand erklærer kvinden sin kærlighed på en måde, som kun hun forstår. I forsamlingen sidder hendes mand Adolphe, en charmerende og selvsikker ægtemand, som nikker glad til den smukke vise. Det lykkes den unge Philippe at få et møde med Constance, og her i parken under træernes skygge sidder han for hendes fødder og læser LAMARTINE's digte. Constances hjerte banker hæftigt, de mørke øjne får et glødende skær; hendes mand skal på forretningsrejse, og fristelsen bliver for stor. Constance aftaler et nyt møde, men denne gang om aftenen og i mandens fravær.

I kareten, der fører Adolphe på forretningsrejse får han en forudanelse og beder kusken vende om. Han når hjem, medens Constance underviser Philippe i elskovens kunst ... De tre små noveller slutter med HAN og HUN i deres soveværelse. HAN sover allerede. HUN slukker lyset med det samme vemodige smil, hvormed Constance slukkede sit.

Gabriel Axel.

Personerne er:

CONSTANCE VERNON	Nadine Alari
ADOLPHE VERNON	Bernard Noël
PHILIPPE DESPRES	Philippe Etesse
CONSTANCE's VENINDE	Paule Emanuele
HENDES MAND	Jacques François Zeller
HENDES DATTER	Monique Maucclair
HENDES SØN	Philippe Baron
EN GAMMEL HERRE	Robert Burnier
EN GAMMEL DAME	Lucienne Givry
KUSKEN	Paul Mercey
TJENESTEPIGEN	Karine Jeantet

Make-up Yvonne Fortuna
 Parykker Denise Lemoigne
 Script Claude Veriat
 Instruktørassistent Roger de Monestrol
 Rekvisitter Jean Boulet, Yvon Gerault
 Kostumer Sylvie de Seconzac
 Dekorationer Charles Finelli, Jean Speranza
 Lyd Pierre Goumy, Jean Bareille
 Produktionsledelse ... Jacques Willemetz, Jean Lavie
 Atelier Studios Eclair, Paris

Klip Edith Nisted, Lissi Weisenfeldt
 Belysningsmester Henning Larsen
 Still-foto Gerhard Petersen
 Fotoassistent Alan Ashton
 Kopi Johan Ankerstjerne A/S
 Musik Bertrand Bech
 Fotograf Rolf Rønne
 Instruktion Gabriel Axel
 Islandske heste: Dansk-Islandsk Hestecenter,
 Berd Jönssons Stutteri, Lønholt
 Japansk Vindharpe: venligst udlånt af Musikhistorisk
 Museum

Udlejning Europa Film A/S

